

den danske intervention i dommene jo sådan set også har givet Danmark et nederlag, fordi der er der argumenteret med, at EU hverken direkte eller indirekte har adgang til at regulere strejkeretten, og hvis EU alligevel har det, står strejkeretten på en sådan måde, at den kan anfægtes både af den fri bevægelighed – det gælder, hvad enten det er tjenesteydelser eller andet – af forbudet mod diskrimination og af udstationeringsdirektivet. Dermed har Danmarks synspunkt, som man har fremlagt for domstolene, altså også lidt et nederlag.

Vi er indstillet på at afvente resultatet fra den arbejdsgruppe, der er nedsat, inden vi laver den endelige strategi, men jeg vil godt sige, og det fremgår i øvrigt også af det forslag til vedtagelse, vi har været med til at fremsætte, at vi forfølger både et EU-spor og et dansk spor. Jeg er derfor noget overrasket over, at beskæftigelsesministeren heroppefra sagde, og jeg citerer beskæftigelsesministeren, som jeg gerne vil have svarer på det bagefter – jeg venter lige, til hr. Bøgsted er færdig med at tale med ham.

Beskæftigelsesministeren sagde heroppefra: Jeg forventer dermed, at vi vil kunne håndtere dommene i en dansk kontekst.

Det tror jeg er et blållys. Jeg vil også sige, at jeg i øvrigt selv deltog i noget af det seminar, der var om dommene i går, og der var det også helt klart, at LO ikke længere betragter det som en mulighed, at man kan sikre konfliktretten fuldt ud, kun ved at foretage ændringer eller justeringer i danske regler eller i dansk praksis. Det vil nok kunne løse noget af problemet, men en langsigtet strategi indebærer også, at der skal ske noget på EU-plan.

For os er det derfor vigtigt, at begge dele er nævnt i det forslag til vedtagelse, der er fremsat.

Så til de forskellige forslag, man kan forestille sig. Enhedslisten har jo agiteret voldsomt for – og det gør Dansk Folkeparti også med en særlig dobbelthed – at man skal knytte det her op på Lissabontraktaten. Jeg vil sige igen, som jeg har sagt tidligere, at jeg mener, at det på nuværende tidspunkt er en dybt problematisk strategi.

Det er en strategi, vi kunne have forfulgt, hvis de her domme var faldet for et år siden, for så havde vi haft mulighed for at få udarbejdet protokoller til Lissabontraktaten og arbejdet for at få fuld tilslutning til dem. Nu er vi midt i et forløb, og ni lande har allerede ratificeret. Dermed risikerer vi, hvis vi kører ud af det her spor som hovedspor, at få en situation, hvor vi får et ne-

derlag på det, altså at vi ikke bare ikke får noget igennem, men sådan set får det, der er værre, nemlig et nederlag. Det betragter jeg som ganske problematisk, men jeg vil også tillade mig at mene, at Dansk Folkeparti har en helt anden dagsorden med det her.

Så er der spørgsmålet, om det så betyder, at man intet skal gøre på EU-plan. Nej, jeg mener, det er helt klart, at der skal ske noget på EU-plan. Den måde, udstationeringsdirektivet fortolkes på i dommene, mener jeg har ændret det, der var hensigten med det direktiv, ganske markant. Det fremgår jo af det, der hedder de indledende betragtninger, eller man kan kalde det præambelen til udstationeringsdirektivet, at det godt nok skal fastsætte en kerne af ufravigelige regler for minimumsbeskyttelse for de arbejdstagere, der er udstationeret. Men det hedder også, at de ufravigelige regler om minimumsbeskyttelse, der gælder i værtslandet, altså i det her tilfælde henholdsvis Tyskland og Sverige, ikke må være til hinder for, at der anvendes arbejds- og ansættelsesvilkår, som er mere favorable. Det er altså tænkt som minimumsbeskyttelse, og nu er vi røget ud i den situation, at det sådan set er blevet et absolut, og at man ikke må gå videre.

Det hedder også i præambelen eller de indledende betragtninger til udstationeringsdirektivet, at dette direktiv ikke berører retstilstanden i medlemsstaterne, for så vidt angår retten til kollektive kampskridt. Problemet er, at dette ikke er omsat i de egentlige artikler, og derfor bliver det en nødvendig del af en strategi at arbejde for det.

Men der kan også være andre og måske supplerende muligheder, nemlig en præcisering af det, der hedder proportionalitetsbegrebet, og en sikring af, at konfliktretten slås fast som en, der udgør et tvingende alment hensyn.

Desuden vil jeg godt sige: Det her kræver mobilisering, det kræver mere, end at vi arbejder herinde. Lad os ikke låse os ind i den blindgyde. Det kræver også, at fagbevægelserne i de berørte lande og andre lande går i aktion, og jeg mener, at de skal benytte sig af den mulighed, der er i Lissabontraktaten, for at samle 1 million underskrifter og kræve af Kommissionen, at den tager det her op, og det vil vi tage initiativ til. Det er et af de skridt, der skal tages for at sikre, at vi får et Europa, hvor det ikke er acceptabelt med social dumping, hvilket det naturligvis ikke må være og aldrig må blive.